Ч. 138 Четвер 22 Червня (4 Липня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Поле дїяльности для нашого жіноцтва.

В дописи з Тернополя до „Буковини“ знаходимо між иншим отсей характеристичний уступ: „Крім мішаньства, котре заховало і доси свою кастову амбіцию і має свою читальню, есть в Тернополи ще богато „низшого сословія“ як робітників, челяди, слуг і т. и. Ними нїхто не займає ся! Они дичіють, упадають морально і стають ся грізні. Нинї годі вже дістати ретельної слуги, пильного робітника, щирого наймита, бо то всьо зіпсуте. А те зіпсуте іде щораз дальше. Показує ся отже потреба заснованя товариства робітничого, де би добрі і щирої волї люди могли мати на них спасенний вплив і стати їм в пригоді“.

То, що тут сказано про робітники і слуги в Тернополи, можна сьміло сказати про них і в инших наших містах, а очевидно вже найбільше про сам Львів, котрий яко найбільше місто і столиця краю стягає до себе найбільше всїляких сил робочих, звичайно без взгляду на то, чи ті сили робочі знайдуть тут яке приміщене чи нї. Та й не дивниця — кождому здає ся, що в більшім місті знайдесь і більше роботи і лекший спосіб удержаня. Що дивувати ся робочому людови, челяди робітничій, робітникам і слугам, коли навіть і низші верстви інтелїґенциї старають ся всїми силами дістати ся до столиці в надію, що тут будуть могли поправити свою долю, хоч практика майже завсїгди поучає, що они на тім зле виходять, і що лїпше було би, як би лишились були на провинциї. Для фахового робітника і для челяди ремісничої представлялись би услівя може ще трохи користнїйше, бо все-таки в більших містах фактично, головно же в столици краю можуть они скорше знайти заробок. Однакож о робітниках і челяди ремісничій не хочемо тут говорити. Орґанізувати їх і подавати їм якусь поміч, хоч й дїйстно потреба, то все-таки на наші сили материяльні і духові таки дуже трудно. Але за то нам би треба таки конче звернути увагу на слуги.

Слугами не лиш в Тернополи але й всюди, в кождім місті, а вже найбільше у Львові, майже нїхто не займає ся. Коли о кім, то о слугах можна сказати, що они дичіють і стають ся грізні. Здавало би, що слуга вступаючи на службу до якоїсь родини, знаходить достаточну опіку і поміч. Може по части оно так і есть, але певно, що лиш по части і то дуже малій. Коли де то у Львові дійшло вже до того, що о добру слугу незвичайно трудно; то вже велика рідкість, коли слуга тримає ся де місяць, два або три, а вже дуже велика рідкість, коли слуга держить ся на однії і тій самій службі кілька літ. Спитайте у Львові першого лїпшого господаря або господиню, що держить слугу, а певно почуєте відповідь, що слуга то платний ворог. Длячого-ж то так, чи дїйстно ті бідні люди, що змушені жити з праці рук своїх походять вже з такого злого накорінка? Слуги в місті, особливо служба жіноча, приходить із сіл до міста. Правда, що она приносить з собою дуже малі засоби інтелїґенциї і морали, але остаточно она аж в місті деморалізує ся. Річ зовсім природна, що менше інтелїґентна слуга, менше зручна не може знайти доброї служби, а ті, що еї в перших початках приймають, не задають собі ні найменшого труду, щоби еї чогось вивчити, і по кількох днях відправляють еї. Тим способом діє ся, що слуга нераз через рік, два або й три, що пятнайцять днів, що місяця переходить зі служби на службу, а дуже часто, не могучи знайти нїякої служби, пересиджує у знакомих або й у чужих людий по всїляких норах, дармує і остаточно деморалізує ся до крайности. Найбільша деморалізация ширить ся межи жіночою службою. Сільска дївчина, що прийде до міста мусить силою обставин позбувати ся своїх сільских звичаїв і зараз в перших початках переробляє ся на міску „паню“. Коли-ж ще дістане ся на службу до жидівских домів, то звичайно забуває навіть і на свою віру та позбавляє ся остаточно і тої крихти моральної підстави, яку ще з дому винесла. Коли же з неї зробила ся міска „пані“, а природа случайно не поскупила їй краси, то в місті аж надто богато знаходить покуси і остаточно упадає морально таки зовсім.

От тут то було би поле до дїланя для нашого жіноцтва. Чого то говорити богато та розписувати ся по всїляких альманахах про долю жіночу та як би їй зарадити, коли можна лиш трошки більше розглянути ся довкола себе і знайти собі поле до практичного дїланя в тім напрямі на який нарікає ся теоретично. У нас придумують над тим як би то завести ґімназиї жіночі, ба, може й університети жіночі взглядно виробити жінкам приступ до університетів. Добре й то, але чи не було би може сто раз лїпше, як би хтось у нас знайшов ся і подумав над тим, як би то ті тисячі а тисячі дївчат, що приходять до міста на службу, ратувати з нужди і крайного упадку морального. От тут то було би поле до дїланя для нашого мислячого і справдї патріотичного жіноцтва. По наших містах, а особливо по великих, множество жіночої служби, котра потребує помочи, але нема кому нею заняти ся. При-

СЕЛЯНЬСКА ЧЕСТЬ.

(Образок з житя герцеговиньских Сербів).

Написав Ф. К.

В перших роках по австрийскій окупациї вибрав ся я в подорож до полудневої Герцеґовини і одного гарного вересневого дня саме перед заходом сонця прибув я до якогось села, прекрасно положеного у стіп високої гори. В тім селї мав я переночувати, бо в моїй записній книжочці стояло, що у місцевого католицкого сьвященика найду приличний нічліг. Отже я велів свому слузї їхати наперед і розвідати ся, де лежить католицке приходство. При першій хатї села, що стояла немов варта при в'їздї, дігнав я его знову. В хатї містила ся проста сільска герцеґовиньска каварня, котрої цїлий маєток складав ся з кількох малих мідяних чарок, з десятка тацок, моздїря та трохи кави найлїпшого і цукру найгіршого рода. По обох боках входових дверий стояли на дворі низенькі лавочки, а на кождій лавцї, підобравши ноги, сидїла скулена чоловіча стать з гладко обстриженою головою і в білім, вузкім, довкола червоного феза обвиненім турбанї. Слуга задержав ся коло одного з тих людий і випитував, куди іде ся до католицкого сьвященика.

Запитана людска стать, що сидїла затоплена в солодких мріях і трохи нахилена опирала ся обома руками о одну підобрану під себе ногу, та глядїла перед себе, не звертаючи найменшої уваги на окружене, трохи оживила ся при питаню мого слуги. Она поруширась, підвела звільна голову, подивила ся задумчиво на слугу і не відзиваючись, витягнула праву руку в напрямі до села. Се мало значити, що маємо їхати дорогою в село. Відтак не звертаючи на нас ні найменшої уваги, обернув ся мовчаливий чоловік на бік, виймив зза шкіряного ременя мішочок з тютюном і скрутив собі циґаро....

Магометаньский беґ, бо то він сидїв на лавцї, зробив всьо, що єму наказувала робити віра, обичай і чемність в его понятю супротив чужинця. Ми й зрозуміли его і поїхали дальше, не стараючись довідати ся чогось більше від его сусїдів магометан, що сидїли так само неповорушно як і беґ на другій лавцї.

Під самим селом стрітили ми хорошого, молодого чоловіка, з інтелїґентним виразом лиця, чисто і гарно одїтого. Він задержав ся, поглянув на нас з цікавостию і усьміхнув ся. Мій слуга скористав з тої нагоди і спитав молодого чоловіка, де мешкає сьвященик.

— Кой, православні ілі фратар? (Котрий, православний чи монах?) — сказав запитаний.

— Фратар — відповів я.

— Не знам! (Не знаю!) — сказав неохотно молодий Серб — що очевидячки був православний — і відвернувшись пішов своєю дорогою, не турбуючись більше про нас.

Відтак стрітили ми якогось старшого чоловіка, трохи бідно одїтого, що приязно привитає ся з нами. На наше питане, де мешкає католицкий сьвященик, попросив мене, щоби єму було вільно завести нас на приходство. Ми очевидно радо на се згодили ся і рушили за нашим провідником. Вскорі минули ми малу, побілену церковцю, що стояла посеред площі, обведеної низьким камінним муром. Як вказували деревляні і камінні, по части вже дуже постарілі хрести, було то кладовище. На церкві не було вежи; тай на що би она була здала ся в тім часї, коли церков будовали; — турецкі беґи були би не стерпіли нїколи в сьвітї голосу дзвонів! Тепер були коло церкви два досить великі новісїнькі дзвони. На кладовищи з боку коло церкви побудовано низьке рештоване з дерева і там їх поки-що уміщено.

Наш провідник задержав ся перед церквою, відвинув з голови свій довжезний завій, що як червона змия спадав єму на плече, низько нахилив ся, перехрестив ся три рази а відтак приклякнув та три рази ударив себе в груди. Не приводячи назад до ладу свое трохи невигідне накрите голови, пішов скоро наперед нас. Перед домом сьвященика пристанув, однако не взяв гроший, які я єму давав.

— І я католик, — сказав тихим голосом і кивнувши нам приязно головою, розстав ся з нами.

ватні предприємства, що посередничать в службі, роблять на слугах навіть дуже добрі інтереси, але їм очевидно ані на гадку не прийде, щоби в якийсь спосіб опікувати ся тими людьми, з котрих они жиють. Противно, для них може й ліпше, коли слуги суть такими, якими їх нині маємо, бо чим частійше слуга сходить з служби, тим більший заробок для посередника в службі.

Тернопільский дописуватель „Буковини" предкладає засноване товариства робітничого, а ми позволимо собі порушити гадку, чи не було би добре, щоби наші женщини бодай по більших містах, таких як н. пр. Львів, Тернопіль, Станіславів і Перемишль старали ся завязувати товариства опіки над слугами. Товариства такі могли би дуже богато доброго зробити, а притім і легко удержати ся, скоро би заняли ся посередництвом в службі за малою оплатою і давали притулок, бодай нічліг на кілька днів тим слугам, що зійдуть із служби. Отсе було би практичне поле поліпшеня долї нашого жіноцтва.

Перегляд політичний.

У внутрішних відносинах політичних нашої Монархії найцікавійшим випадком стало ся зложенє мандату дром Пленером. На вчерашнім засїданю Палати послів подав президент Хлюмецкий до відомости Палати, що бувший міністер фінансів і проводир лївиці др. Пленер зложив свій мандат посольский. Др. Пленер одержав був мандат від палати торговельної в Хебі (Еґер). Він вислав отже оногди письмо до своїх виборців, в котрім повідомив їх, що складає мандат і усуває ся від діяльности політичної для того, що коаліция розбила ся. Др. Пленер має зовсім виїхати з Відня. Факт сей, на око дрібний, має однакож велику вагу політичну; він єсть не двозначним знаком, що в сполученій німецкій лївици робить ся чим раз більший роздор і що ся партия політична, доси найсильнійша клонить ся чим раз більше до упадку, від котрого еї мабуть вже нічо не здержить. Антисеміти і німецкі народовці розібють еї до послїдка. Здає ся навіть, що еї не уратує вже й той мирний тон, який пробивав ся вчера в словах посла Бера, котрий заявив, що лївиця готова працювати в згоді зі всіма партиями в інтересі державы.

З Відня доносять, що німецка лївиця постановила голосувати против буджету в третім читаню, скоро би в другім читаню ухвалено позицию цилейску.

Закон ухвалений галицким соймом о закладаню шкіл публичних і о обовязку ходженя до тих шкіл одержав Найв. санкцию.

З Македонії не перестають надходити вісти о шireню ся там ворохобні, але мимо того правительство турецке заперечує рішучо ті вісти. „Свобода", орґан Стамболова, виступає остро против правительства за то, що оно в виду того, що Туреччина обсадила войском болгарску границю, не зробило нічого і не відповіло на то загальною мобілїзациєю.

Новинки.

Львів дня 3 липня 1895.

— **Іспит зрілости в ґімназиї в Дрогобичи** відбув ся під проводом інспектора краєвого Емануїла Дворского в днях від 14-го до 19-го червня с. р. До іспиту приступило 23 учеників. Сьвідоцтво зрілости одержали: Иосиф Бадецкий, Иос. Цимбрикевич, Теодор Дяків, Мих. Феняк, Ісаак Ґотліб, Мариян Козаневич, Пінкас Ліберман, Мордко Ліс, Абрагам Орнштайн recte Амбах, Маєр Рапапорт, Ксаверий Шанек, Бол. Стрия, Стан. Тинковский, Жигм. Вольский. Трех репробовано на рік а шістьом позволено поправити іспит з одного предмету по феріях.

— **Пригоди на зелїзници.** Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних у Львові оповіщує: При в'їздї мішаного поїзду ч. 2253 дня 30 червня до стациї в Бруховичах, вискочила машина з двома возами з шин, при чім двох подорожних і шістьох з зелїзничої служби потерпіло легкі контузиї. В наслїдок того поїзд спізнив ся о 6 годин і 20 мінут.

— **При огню в Глинянах** згоріло звиж 200 будинків — однако як звідтам пишуть — удало ся уратувати костіл, судовий будинок і касу податкову. Огонь був підложений. Між иншими знищив пожар приходство і господарскі будинки.

— **Грім в трамваю.** В часї бурі, яка навістила Львів в пятницю пополудни відвідав ваґон електричного трамваю ч. 16 незвичайний гість. Именно в часї їзди на дорозї між заведенем сьв. Тереси і школою ім. Конарского ударив в него грім, однако збіг немов по громозводї по електричнім проводї в землю і перервав лише якісь дроти, в наслїдок чого ваґон станув. Їхавша дуже численна публика навіть не причувала, що стало ся, а коли відтак дізнала ся, виявила велике вдоволене, що дешевим способом була сьвідком такої незвичайної пригоди. При тім показало ся, що їдучі електричним трамваєм находять ся в часї бурі в меншій небезпечности, як за найгрубшою камінною стїною, бо хоч грім часом ударить в ваґон, то таки не зробить їдучим шкоди.

— **Історию про сім кірців срібла**, котра — як ми свого часу доносили — зацікавила ціле Покуте, а передовсїм повіт снятиньский, роз'яснила сими днями карна розправа. Авторкою сеї історії була Юлїя Глушкова, ворожка селяньска в Трійци. Она то при помочи трех помічників — Івана Сулятицкого, Сеньчука і Тарабаса, котрі ділили ся з нею заробком, видурювала від множества темних людий великі суми готівкою або дарунками на „окуп чорта", що стеріг закопаних скарбів. Між иншими зруйнував ся учитель народний Кобієвич враз з жінкою, мельник Мініх видав кілька тисяч золотих, а жид Менаше Шпербер з Цуцулина заплатив кілька сот зр. за „перекуплене чорта", а за порцию чудотворної води для видобутя скарбу дав „обнижену" ціну 50 зр.; вкінци кількох бідаків, в надії на скарб, стратили цілий маєток. Один селянин Марчук помер опісля з голоду. В додатку деякі — як от Мініх — пересиділи в вязници. Завдяки жандармериї викрито хитре обманьство. Трибунал присяжних по переведеній розправі засудив Глушкову на пять, а Сулятицкого на чотири роки вязниці. (Сеньчука і Тарабаса увільнено лише більшостию одного голосу).

— **Мимовільне братоубийство.** В Жиравці, львівского повіта, косив дня 28 червня с. р. о 11-ій годинї перед полуднем 14-лїтний Дмитро Тучеп траву, а его 12-лїтний брат Микола набирав кошену траву на візок, що стояв недалеко, але так неосторожно, що Дмитро пробив єму ненадійно косою груди. Отець нещастних хлопців був під той час у Львові. Приїхавши домів, бідний отець, завязав синови рану і відвіз его до львівского головного шпиталя, де ранений помер дня 2 липня.

— **Войскова сторожа огнева.** На подвірю львівского ратуша відбув ся вчера практичний іспит 67 вояків, официрів, підофицирів і трубачів з гашеня огню. Вояки вивязали ся знаменито з своєї задачі. При іспиті було богато официрів і кількох ґенералів. Інструктором того відділу войскової сторожи пожарної був официял міскої сторожи огневої п. Елїясевич, котрий вже перед кількома лїтами виучив для армії один такий відділ.

— **Головна виграна** австрийских льосів Червоного Хреста в висоті 20.000 зр. упала на льос с. 8887 ч. 38, друга в висоті 1000 зр. на серию 7348 ч. 44. — При вчерашнім тягненю комунальних льосів Відня головна виграна в квоті 200.000

По кількох хвилях сидів я вже в малій але чистенькій і привітній комнатції, занятий живою розмовою з отцем Савою, францисканином монахом, що повнив обовязки католицкого душпастиря в згаданім селї.

Отець Сава міг мати звиж шістьдесять лїт, але держав ся ще сильно і виглядав дуже здорово. Був то середного росту мужчина, повновидий але не товстий. Зпід білого як молоко волося і з лиця, котре заховало майже молодечу сьвіжість, виглядало двоє чорних але лагідних, майже сумовитих очий. З лиця того сьвященика видко було, що він не лише словами проповідував своїм вірним евангелиє, але що також мусїв сам переживати їх сумне житє, всї їх нещастя і переслїдуваня, видко було, що умів спішити з порадою і словами потїхи другим, бо сам богато переніс і перетерпів.

Уродив ся в Герцеґовинї і хлопцем дістав ся до одного францисканьского монастиря. В пятнайцятім роцї житя післав его настоятель до Риму, щоби в однім з великих монастирів вічного міста доповнив своє загальне і теольоґічне образованє. По окінчених науках повернув в двайцять четвертім роцї житя до своєї вітчини і обіймив душпастирство в тім селї, в котрім ще доси сидів.

Погостивши мене після краєвого звичаю чорною кавою, отець Сава вивів мене на двір, бо в комнатції починало бути душно.

— Отсе моя церковця, — сказав сьвященик, коли ми прийшли на то місце, де мій провідник молив ся — а отся ціла площа довкола, то наше кладовище, — додав з сумним усьміхом, де я за тих сорок лїт, від коли єсьм тут сьвящеником, поховав в сиру землю більше моїх парохіян, як їх тепер в селї живе.

Ми війшли на кладовище і оглянули церковцю. В ній не було нічого крім даревляного, хробаками поточеного престола, припертого напротив входу до стїни, а на нім шість ліхтарів з жовтими восковими сьвічками, що в різні боки понахилювались. Стара скринка з ризами, проста сповідниця і мари в кутї доповняли внутрішну обставу.

Вернувши на кладовище, не могли ми налюбуватись пречудним видом, який довкола розточувавсь перед нами: вершки гір купали ся ще в сонїшнім сьвітлї, між тим як долину залягав вже сумерк і мрака стала підійматись з річки.

— То моє улюблене місце — сказав отець Сава, показуючи на один кутик під низьким кладовищним муром. — Тут приходжу кождого дня, єсли на дворі погода і заживаю вечірного воздуха, а як не маю ніякого товариства, то вкорочую собі час згадками та тих, що тут лежать.

Відтак сїв на лавочку, а я пішов за его примірom. На кладовищи не було видко ні одного дерева, ні одної цьвітки. Кількоро дітий бігало поміж зморшілі хрести, а кілька дорослих стояло коло руштованя, дожидаючи часу, коли можна буде подзвонити до вечірної молитви.

Зараз коло нас замітив я три камінні хрести, більші як инші і симетрично уставлені.

— Тим під тими хрестами мусить певне лежати троє з одної родини — замітив я, вказуючи на хрести.

Сьвященик підніс голову і з глубоким здохом відповів:

— Онті хрести дав я поставити. До найсумнїйших днїв мого впрочім невеселого і тяжкого житя зачислюю ті днї, коли мусїв хоронити тих, що лежать під тими камінями.

Я дуже зацікавив ся, однако не хотячи уходити на влїзливого, не сьмів о нічо питати.

Але отець Сава діткнув по хвили легко лївою рукою мого плеча, немов би давав пізнати, що згадав моє бажанє і хоче его вдоволити.

Він так став оповідати:

— Від того часу минуло вже трийцять лїт. Старий Юро був тоді найбогатійший і найзнатнїйший католик в селї. Єму вимерла ціла родина, крім одної одинокої дочки, пречудної дівчини, котру незвичайно любив і котра була его найбільшою утїхою і гордостию.

„Одного дня прийшов Юро до мене з відомостию, що на Різдво Пр. Богородиці відбуде ся весїлє его дочки.

— Ти, пан-отче — додав — схочеш певне сказати молодятам якусь гарну, довгу і трогаючу науку і тому я даю тобі знати завчасу, щобись мав час погадати над тим, що маєш людям сказати.

— Виповню — відповів я — мій обовязок як найсовістнїйше, але хто-ж то женить ся з твоєю Милиєнкою?

— Молодий Мірко, син небіщика Петра

зр. припала серії 1768 ч. 81. друга 20.000 зр. с. 2949 ч. 65, третя 5000 зр. с. 2688 ч. 41.

— **Величезні спеки** панують від двох днів у Відни і лучило ся вже кілька випадків сонішного пораженя. У нас у Львові панує також від трех днів велике горячо, а вчера виказував термометер 34^0 Цельзия.

— **Огні.** З Рогатина пишуть: Дня 27-го червня о третій годині з полудня ударив грім в стайню на фільварку Городків о 7 кільометрів від Рогатина і в одній хвили стояв цілий будинок в огни, а від него займив ся сусідний. На щасте в короткім часї над'їхав начальник громади з Княгинич з сикавкою і міскою сторожию огневою і вспів спинити огонь, так, що згоріли лише два будинки.

— **Вандрівні птахи.** Один дідич з округа Дніпровск в Росиї привязував від довгих літ молодим вандрівним птицям, що в его добрах осідали маленькі рурки з металю і вкладав в них карточки в росийскій, німецкій, француский і анґлійскій мові. На кождій карточцї стояло подане місце і час відлету птаха, імя дідича і просьба, щоби подати ему до відомости, коли і де того птаха зловлено або убито. Недавно наспів з Каїра такий лист: „Вашого бузька убив в падолисті 1892 р. в провінциї Тонґапа якийсь мадієт і післав вашу рурку з карточкою до Абдул-Аґа Ібен-Могамеда в Омбурманї. Менї передано карточку до перекладу, але задля утечі можу аж тепер вашому бажаню відповісти. Слятін паша".

— **Славна гайдельберска бочка** найшла на промисловій виставі в Бордо у Франциї гідну суперницю, именно фляшку на вино, високу на 40 метрів. Очевидно що фляшка не есть дута зі скла анї не наповнена вином, она побудована як вежа з поодиноких зелених скляних шиб, получених оловом і зелізом. Фляшка мае кілька поверхів; на долині уміщена торговля вина, а сходи ведуть аж до середини корка, що виглядае немов перевязаний дротом корок при фляшці з шампаном, а творить альтану, в котрій може рівночасно помістити ся 35 осіб. З тої альтани розлягае ся дуже гарний вид на цілу площу вистави.

— **З пруских університетів.** Сими днями оголошено справоздане про стан університетів в Прусиї за час сеголїтного півроку шкільного. На всіх десятьох пруских університетах було імматрикульованих слухателів 13.560, т.е. о 1077 більше як минувшого року. Зі слухателів походило 11.021 з Прусиї, 1.436 з прочої Німеччини, 790 з инших европейских держав, 259 з Америки, 20 з Азиї, 6 з Африки і 1 з Австралиї. Що-до виділів, то так ділило ся число слухателів: на протестантскій теольоґії було 1.804, на католицкій 843, на правах 3.260, на медицині 3.511, а на фільософії 4.172. Єсли би дочислити і надзвичайних слухателів, то їх число виносило би 17.305. Найбільше слухателів мае університет берлиньский, бо 7.695 (звичайних 4.265), найменше університет в Монастирі (450). Всї прочі університети виказують числа від 700 до 1.800 слухателів. Всїх професорів університетских було в сім роцї в Прусиї 1.283; з того 545 звичайних, 274 надзвичайних, 444 приватних доцентів. Найбільше професорів мав очевидно Берлин (351), найменше Монастир (43).

— **Померли:** Іван Роберт Торосевич, властитель копальнї нафти, у Львові в 58-ім роцї житя; — Йосиф Подґурский аптикар, у Львові в 51-ім роцї житя; — Дмитро Ровиньский, перворядний знаток історії штуки в Москві.

Правда, який хороший паробок? Він мае ладне господарство: добрі ґрунти, богато худоби, а его отець був моїм найлїпшим приятелем. Одним словом, я гадаю, що моя Милиенка не могла би найти лїпшого жениха. Дївчина мусить раз вийти замуж, така вже установа на сьвітї, отже я гадаю, що єли так мусить бути, то нехай хоч дожию і надивлю ся на щасте моеї дитини.... А відтак нехай діе ся воля Божа. Хоч тілько, що не лишу моеї одної дитини на тім сьвітї без підпори.

— А щож на то каже Милиенка? — спитав я ніби рівнодушно.

— А щож мае казати? Она послушна дитина, чого я хочу, того хоче і она, і так повинно бути.

— Впрочім — додав старий по хвили, приложивши палець до чола і зморщивши брови — я догадую ся, чому ти пан-отче, питаеш, чи Милиенка вдоволена. Ти щось певне чув.... а може.... може бути, що Милиенка тобі сама що говорила, ти-ж еї сповідник. Може она казала, що любить Луя Ілийова та що хотїла би за него вийти! Га? Оно би може і так було, як би я був дурний! Такий харцизяка, що нічого не мае, а мусить служити і робити на свого стрика, як віл, а ще до того такий вухвальний, злісний хлопчище.... Ти сьмієш ся, пан-отче, бо гадаеш, що я злісний, але Луйо ще гірший, вір менї.

(Конець буде.)

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. ґенеральна Дирекция зелїзниць державних** оголошуе: Після оповіщеня в „Газеті Львівскій" розписуе ся лїцитация на переведене будови другого тору на шляху Львів-Підзамче-Красне. Оферти на ті роботи треба вносити найпізнїйше до 15-го липня с. р. до ґенеральної Дирекциї руху у Львові.

Оповіщене.

Від 1 липня с. р. буде виходити часопись руска в Шамокін Па, котра будучи орґаном нашого товариства „Руский народний Союз в Америцї" буде мати на цїли в першій лїнії орґанізацию нашого робучого народа. Буде заступати его справи у всїх напрямах, маючи все на оцї і духову і материяльну лучність з батьківщиною. З причини, що ми на разї ще надто слабі, щоби могли здобутись на таку часопись як польский „Przegląd emigracyjny", а така часопись конечна зі взгляду на евіденцию руху еміґрацийного, зі взгляду на орґанізацию народу на чужинї і зі взгляду конечної лучности того народу з батьківщиною — хочемо ми на разї заступити сей недостаток нашою часописию, але хотіли-би ми, щоби загал наших братів на батьківщинї щиро заняв ся сею справою — читаючи нашу часопись і подаючи нам докладні інформациї з руху еміґрацийного, котрий нинї став найважнїйшою економічно-суспільною справою в Галичинї.

Перше число нашої часописи, що вийде около 1 липня с. р. подасть проґрамові точки і близші інформациї що-до редакциї і адміністрациї нашої часописи.

О. І. Констанкевич, в Шамокінї Па. *О. Н. Дмитрів* в Монт Кармель Па.

Телеґрами.

Берно (моравске) 3 липня. В Оломуцу вибрано послом до Ради державної німецкого лїберала, бурмістра Енґеля, а в Найштадль Молодочеха, адвоката дра Страньского.

Фрідріхсруге 3 липня. Стан здоровля кн. Бісмарка від послїдного тиждня погіршив ся дуже значно. Нервовий біль в лици вправдї трохи попустив, але недужий есть дуже пригноблений, не мае апетиту і живить ся лиш плинними стравами. — Приїхав тут ґр. Герберт Бісмарк.

— **Книгарня наукового тов. Ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продае слїдуючі книжкі: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть І, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. І. 80 кр., ч. II. кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар" 2 томи 4·50 зр., з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. І. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского [illegible] кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич [illegible] зр. — Герінґ-Герасимович. Що то е ґосподарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Дніпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї, ч. І. 20 кр. — Михайло Старицкий. В тем[illegible] драма 20 кр. — Юлий Верне. Подорож до[illegible] землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Шурат. Замітки до Черняя Шевченка 10 кр., Чернера республика на Афонї 10 кр., Пісня про Роляндa 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня українські 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр.

Розбишаки на рiцї Місісіпі. Повіст з житя американьских полїшуків в перекладі К. Вербенка, вийшла осібною книжкою (609 стор. друку) і продае ся по цїнї 80 кр. в книгарни Ставропигійскій, тов. ім. Шевченка і у накладця К. Паньковского.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895. після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольового і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

	Поспішні			Особові			
Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Скольового і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Числа підчеркнені, означають по[illegible]у нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін ра[illegible].

Поїзди особові зі Львова відходять до Брухович (від 12 мая до 10 вересня в будні дни) 3·20;

Брухович (від 12 мая до 10 вересня в неділї і сьвята) 2·26;

Зимної-води (від 12 мая до 10 вересня) 3·45.

До Львова приходять з Брухович (від 12 мая до 10 вересня включно) 8·25.

Час подаемо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівског[illegible]: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Заосмотренє склом будівель і порталів
поручає **Яков Мерер.** 48

Фабричний склад тафльового скла ческого і бельґійского
також зеркал і рам,
у Львові, улиця Кароля Людвика ч. 25.
Ціни умірені. Замовленя з провінциї полагоджую безпроволочно.

Земля на продаж.

Двірский обшар в Ступниці, почтова і зелізнича стация Кранцберґ

продає парцелями землю

скілько морґів хто хоче, іменно:

орне поле, сїножати і лїс.

Щирі народолюбці, особливо в повітах, навіщених еміґрацийною горячкою, повинні би звернути увагу селян, що лїпше лишити ся в краю між своїми, як іти в сьвіт за очи на певну погибель.

За суму, котрої ледве стане на дорогу до Бразилії, можна в краю набути землю.

В Ступници можна купити добрі і дуже дешеві землї на сплату після умови.

Близші поясненя подає:

Антоний Чайковский
парох в Ступниці.
Почтова і зелїзнича стация Дубляни-Кранцберґ коло Самбора. 58

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджения для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Нема

лїпшої гербати, як „**Malange de London**“, приємна в смаку, добре натягаюча і ароматична, **пів кльґм. 3 зр.** Посилка від 1 кльґм. franco до кождої місцевости. **Лїчничий коняк** правдивий францускиий, бутелька від 3·50 до 6 зр. **Вина** білі і червоні в власної пивниці на Угорщині **лиш натуральні** по цїнах найнизших поручає:

Торговля
ЛЕОНАРДА СОЛЕЦКОГО
Львів 42
улиця Баторого ч. 2.

Бочілка 5 клґр. найлїпшої бриндзї 2·28 кр., **знаменитий булїон** один клґр. 5·50, 6·50, 7·50 і 10 зр.

поручає:

обшар двірский Лапшин
п. Бережани. 61

Найвідповіднїйші до смаженя великі виборові

іспаньскі вишнї,

також знамениті великі

М О Р Е Л І

висилає ся в 5 кільґр. кошиках почтових, кошичок по 1 зр. 26 кр.

A. Hoffman
Nyiregyháza на Угорщинї. 62

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплєтні уряджения купелеві. — Вентіляториі. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.